

kolikor nam je bilo moč, spodobno okinčali s cesarskimi, avstrijskimi in štajarskimi banderi z venci in zelenjavo ozaljšali. Popoldne dne 9. septembra se je pripeljal nadvojvoda Albreht s svojim spremstvom, o mraku tega dne je bilo mesto krasno razsvitljeno, po glavnih in širših ulicah mesta so rakete v mnogovrstnih barvah in podobah v zrak spuščali. Storila se je pa ta svečanost tudi za spomin 40-letnega vladanja našega svitlega cesarja. K noči tega dne se je videlo in slišalo več vojaških godeb, velik šunder in krik vojakov se je povsod slišal, ker so bili oskrbljeni z obilo pijačo. Nadvojvoda Albreht se je mestjanom lepo zahvalil za spodobni in sijajni sprejem, ki so mu ga naredili. Kakor se sliši, je sprejem meril na to, da bi zopet vojake v naše izpraznjene kasarne dobili. Nekaj so tudi bili uslišani.

S Holma. (Slovesni sklep šolskega leta. — Cesarjeva 40-letnica.) Od vseh strani prihajajo sedaj dopisi, kateri naznanjajo, kako se je tu, kako tam s šolarji 40-letnica vladanja našega presvitlega cesarja obhajala. Tudi mi Holmčani v tem oziru nismo zaostali. Dne 13. septembra se je namreč tudi na našem krasnem hribečku o priliki slovesnega šolskega sklepa 40-letnica vladanja Njih veličanstva presvitlega cesarja Franca Jožefa sicer brez vsega šuma, vendar pa prav lepo obhajala. Ob 9. uri je bila slovesna sv. maša, pri kateri so kakor tudi po maši hvalno in cesarsko pesem šolarji posebno lepo peli. Po sv. maši so se otroci podali v I. razred šolskega poslopja, nad katerim so vihrajoče zastave naznanjevale, da se obhaja v tem poslopju danes posebna slovesnost. V krasno okinčani sobi I. razreda pozdravi najprej tačasni učitelj g. Kosi navzoče starše in druge prijatelje šole, kateri so se v precejšnjem številu zbrali. Potem so se vrstile razne deklamacije s petjem; posebno dopadalo je petje s spremljevanjem na harmoniji. Po tej točki, pri kateri so, kakor že prej v cerkvi, otroci jasno pokazali, da so imeli res izvrstnega, vsestransko spretnega učitelja, razdeli omenjeni g. učitelj med boljše učence knjižico: „Naš cesar Franc Jožef“ ter jim v lepem navdušenem govoru razloži visoki pomen letošnjega leta in jih opominja knjižico prav pridno in marljivo čitati. Ko govornik konča, zagromi trikratni „živio“ na Njih veličanstvo presvitlega cesarja in učenci zapojejo cesarsko pesem. Tej sledi več nagovorov patriotičnega zadržka. Sedaj stopi naš obče spoštovani občinski predstojnik, g. M. Ivanuša, ki je ob enem tudi šolski ogleda, ter se v kratkem a dobro premišljenem in jedrnatem govoru zahvali gg. učiteljema, namreč č. g. katehetu in g. učitelju za njih trud. starišem pa, da so tako pridno otroke v šolo pošiljali, Taisto zahvalo gg. učiteljema in stari-

šem izreče potem tudi jeden učenec II. razreda. S tem so bili, rekel bi, duševni užitki končani in tem so sledili telesni. (Konec prih.)

Iz Ljutomera. (Vesela novica.) V ponedeljek dne 24. septembra ob 8. uri zvečer naznanili so nam možnarji veselo novico, da je železnica od Radgone v Ljutomer v deželnem zboru Graškem sklenjena. Novica je razveselila nas Ljutomerčane tako, da nismo mogli drugače, nego veselja smo razsvetlili naš prijazni trg, ter s strelbo in godbo naznanili celi okolici, da za nas nastane novo življenje. Zdaj bomo enkrat prišli v zvezo s svetom, naši pridelki bodo po hitrem potu prišli na ine kraje in naše gmotno stanje se bode vzboljšalo. Dozdaj smo bili tako rekoč skoro izključeni od svetovne trgovine. Naš okrajni zastop — kojemu na čelu stoji naš velezasluženi gosp. Kukovec — je žrtvoval za to podvzetje 50.000 gld., trg Ljutomer 20.000 gld. in kakor vemo, bode tudi Zgornje-Radgonski zastop prišel na pomoč s svoto 30.000 gld., dežela pa vsled sklepa deželnega zbora z 200.000 gld. Imamo toraj zdaj upanje, da se bode z zgradbo te proge hitro začelo. Res veliko truda in dela je to stalo, in za vse to se imamo zahvaliti le našemu velenjenemu načelniku okrajnega zastopa, kateri je ob enem tudi deželni poslanec, g. Kukovcu. On je tudi v deželnem zboru to podvzetje iskreno zastopal. Tukaj se tudi taki ljudje nahajajo, kateri so ga črnili in obrekovali, češ, da je bil največji nasprotnož te železnice. No zdaj mislimo, da jim bodo jeziki zavezani. —

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Nj. veličanstvo, svitli cesar je bil uni den v veliki nevarnosti na vojaških vajah pri Novem mestu. Streljali so s topovi in svitli cesar je dal povelje, naj neha streljanje. Na to jaha naprej ali pri eni bateriji niso slišali povelja, zato so še vstrelili in sreča, da še svitli cesar ni bil prišel tako blizu, da bi ga bila krogla dosegla. — Včeraj je prišel nemški cesar, Viljelm II., iz Bajarskega na Dunaj in ostane blizu celi teden gost svitlega cesarja. Za to mu izkažejo, koder pride, tudi vsi avstrijski narodi največje časti, posebno pa še na Dunaji. Skozi naše kraje pa menimo, da ne pride. — Štajarski dež. zbor je sklenil v soboto, dne 29. septembra, svoje seje. Med drugim je sklenil, da kupi dežela gozdov na Gornjem Štajarji za 1,363.000 gld. Ni gotovo, da je bilo treba tega, na korist pa ne bode to nikoli deželi. Na predlog poslanca dr. Jurtela ima se Dravi popraviti struga gori in doli od Ptuja. — Nemški konservativci štajarski imajo te dni na večih krajih politične shode. V njih poročajo njih dež. poslanci o svojem delovanju v dež. zboru. Le-ta poročila pač ne bodo pre-

vesela. — Drž. poslanec Ghon, vsiljen slov. prebivalcem v Velikovskem okraji, brž ne od stopi, to pa zato, ker se boji, da pride za njim kak slov. poslanec. — Koroški dež. zbor se pritožuje, da ima južna železnica premalo vlakov od Maribora skozi Koroško v Tirole. Je resnica, toda tudi potovalcev ne dobi veliko. — Kranjski dež. zbor je sklenil novo lovsko postavo. Gg. lovci niso z njo posebno zadovoljni, tembolj pa kmetovalci. — Peščica nemških poslancev v dež. zboru v Ljubljani toži, da se poriva ondi nemščina v kot, dež. predsednik, baron Winkler, vgovarja tej pritožbi z vso pravico. Tudi na Kranjskem še sedi nemščina po gostem za mizo a domači, slovenski jezik ji še streže. — V Gorici, kakor drugje, kjer je liberalno starešinstvo, treba bode novega posojila, 250 000 glđ. pa še bode zaprvo silo zadosti. — „Slov. jez“, politično društvo v Biljani, prosi za spremembo volilne postave. — V Opatiji prireja se ozdravilišče za c. kr. častnike. — Mestni zastop v Trstu nastavi v časih može za vodjo kake ljudske šole, ki niso po postavi za to; se ve, da stori to le takrat, če so „čiste laške krvi“. Tem večja pa je potlej žalost, če pride c. kr. vlada pa vrže take moževe s stola, ki nič ni za-nje. — Dež. glav. var v Kopru, dr. Vidulich ostane na svojem mestu, škoda! More biti bode pa poslej bolji tudi hrv. poslancem nasproti. — Hrv. sabor ali dež. zbor v Zagrebu pričné dne 4. novembra svoje delo. Večina je v njem madjaronska in torej ni za to, da se pričakuje kaj prida iz tega sabora. — Minister Tisza obdrži posle finančnega ministerstva. Mož torej čuti, da je on najbolji mož za to ter še najbrž pomore ogerskim blagajnicam do denarja. Žal, da drugi ljudje niso te misli.

Vunanje države. Sv. Oče so imeli v nedeljo dne 30. septembra, veliko črno sv. mešo v cerkvi sv. Petra. Navzočih je bilo prek 30.000 ljudi. — Ital. minister Crispi je dobil visoko odlikovanje od svetlega cesarja. Tudi ital. kralj mu je podelil visoko odlikovanje. Ni dvoma, da dobi enako tudi od nemškega cesarja, kedar pride v Rim. — Italija nič ne zaupa svoji sosedu, Francoski republiki. Hodi jima pa za Tunis, malo deželo v Afriki. Obé bi jo radi, doslej pa je še v rokah Turčije. — Francosko ministerstvo misli na nov volilni red za zbornico ali za drž. poslance, sodi pač, da še ni varno za republiko, če ostane pri dosedanem volilnem redu. Mogoče, da dobijo poslanci večino, ki ne marajo republike in potem se prelevi republika v kraljestvo ali pa v cesarstvo. To bila bi seveda grozna nesreča ali ka-li. — V Nemčiji je hud krik nad možem, ki je izdal dnevnik pok. cesarja Friderika III. V tem dnevniku stoji marsikaj, kar ni ljubo ni Bismarcku ni onim nemškim vladarjem, ki so sedaj v „gornjenemški zavezi“ pod nemškim cesarjem. Mož je

sedaj že celo pod ključem, ime mu je dr. Heffken in je doma v Hamburgu. — Ruski car in carica sta se podala na jug v Kavkaske gore. — Ruski minister za drž. finance ali blagajnice kupuje srebro v tujih deželah in iz njega kuje se doma denar — srebrni rublji. — Čuje se, da se skliče Bolgarija dne 22. oktobra za neodvisno kneževino in da ste Nemčija in Avstrija s tem zadovoljni. Na to, kar porečete Rusija in Turčija, pa ni treba gledati, misli bojda sedanje bolgarsko ministerstvo. No to je pa vendar-le preveč za enkrat — dima. Stvar ni, da jo človek verjame. — V Srbiji si vtrjuje ministerstvo zaupanje pri ljudstvu, vendar pa mu to ne hodi posebno gladko, največ za to, ker še ne zna nihče, kaj bode s kraljico Natalijo. — V Albaniji čaka brž ko ne Turčijo kmalu delo, kajti tamošnji prebivalci se pripravljajo na to, da bi, čem prej mogoče, otresli turški jarem raz sebe. — Zaroka grškega kraljeviča z mlajšo sestro nemškega cesarja je sedaj že gotova in je mogoče, da se sedanji kralj odpove vladanju. Kakor je podoba, ni mu veliko nikoli bilo za to. — V Zanzibaru se godi tamošnji nemški družbi, ki dela za to, da se tisti kraj podvrže Nemčiji, zadnji čas precej slabo. Kramarska Anglija ji je nevošljiva in od nje prihaja podpohovanje zoper Nemčijo med prebivalstvo.

Za poduk in kratek čas.

Krucci na Sekolovskem.

(Konec.)

V Koračicah je bila takrat najimenitniša hiša pri Ozmeču. Ondi so prenočevali čestokrat vinski kupci in drugi imenitni tuji in potovalci. Tudi tisto noč, ko so Krucci prišli, prenočeval je pri Ozmeču neki imeniten mož, ki je imel ogenj v srcu, v žepu pa denar in ostro nabit samokres. Ko izvé ta tujec, v kakšni nevarnosti so Koračani, vstane in gre iz hiše ter opazi po cesti gori in doli jezdečega vodjo, ki je z golo sabljo mahal in govoril: „Vse bo mrtvo, kar se gane“. Ta tujec zleze za plot, vzame svoj samokres in dene vodjo Krucev na muho, tako da se s konja zvrne, ko tujčev samokres poču. Na pozvavni krik vodjev priletijo Krucci skupaj, vzdignejo svojega vodjo, a ko vidijo, da je mrtev, privežejo ga za konja in zbežijo proti domu, misleč, da je kde za vesjo mnogo oroženih vojakov.

Da so vedeli, kam bi šli Krucci ropat, morali so imeti ogleduhe, ki bi preiskali, kde bi več česa našli in kod bi s svojim ropom varno hodili.

Nekega pomladanskega jutra, ravno ob času prve kopi, ko so bili možje in sploh močnejši ljudje v goricah, prijezdil je v Koračice gospod s svojim hlapcem, kakor se je kaj takšnega večkrat zgodilo, ne da bi se kdo temu